DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 14 september 2000 *

I mål C-238/98,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG), från Tribunal administratif de Châlons-en-Champagne (Frankrike), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Hugo Fernando Hocsman

och

Ministre de l'Emploi et de la Solidarité,

angående tolkningen av artikel 52 i EG-fördraget (nu artikel 43 EG i ändrad lydelse),

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden D.A.O. Edward (referent) samt domarna J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J.-P. Puissochet och P. Jann,

generaladvokat: F.G. Jacobs,
justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— H. F. Hocsman, genom advokaten G. Chemla, Châlons-en-Champagne,

— Frankrikes regering, genom K. Rispal-Bellanger, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, och A. de Bourgoing, chargé de mission, samma avdelning, båda i egenskap av ombud,

— Spaniens regering, genom M. López-Monís Gallego, abogado del Estado, i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom professor U. Leanza, chef för utrikesministeriets avdelning för diplomatiska tvister, i egenskap av ombud, biträdd av D. Del Gaizo, avvocato dello Stato,

— Finlands regering, genom H. Rotkirch och T. Pynnä, statsombud, båda i egenskap av ombud,

— Förenade kungarikets regering, genom J.E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, i egenskap av ombud, biträdd av R. Thompson, barrister,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom juridiske chefsrådgivaren A. Caeiro och B. Mongin, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 17 juni 1999 av: H.F. Hocsman, företrädd av advokaten G. Chemla, Frankrikes regering, företrädd av C. Bergeot, chargé de mission, utrikesministeriets rättsavdelning, i egenskap av ombud, Spaniens regering, företrädd av M. López-Monís Gallego, Italiens regering, företrädd av D. Del Gaizo, Nederländernas regering, företrädd av juridiske rådgivaren M.A. Fierstra, utrikesministeriet, i egenskap av ombud, och kommissionen, företrädd av B. Mongin,

och efter att den 16 september 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Tribunal administratif de Châlons-en-Champagne har genom beslut av den 23 juni 1998, som inkom till domstolen den 7 juli samma år, begärt att domstolen enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG) skall meddela ett förhandsavgörande avseende en fråga om tolkningen av artikel 52 i EG-fördraget (nu artikel 43 EG i ändrad lydelse).

2 Denna fråga har uppkommit i en tvist mellan Hugo Fernando Hocsman och det franska ministre de l'Emploi et de la Solidarité (ministerium för arbetsmarknad och solidaritet) med anledning av ett beslut att vägra honom tillstånd att utöva läkaryrket i Frankrike.

Gemenskapsrätten

3 Artikel 52 i EG-fördraget föreskriver följande:

"Inom ramen för nedanstående bestämmelser skall inskränkningar för medborgare i en medlemsstat att fritt etablera sig på en annan medlemsstats territorium gradvis avvecklas under övergångstiden....

Etableringsfriheten skall innefatta rätt att starta och utöva verksamhet som egenföretagare... på de villkor som etableringslandets lagstiftning föreskriver för egna medborgare..."

4 Artikel 57.1 och 57.3 i EG-fördraget (nu artikel 47.1 och 47.3 EG i ändrad lydelse) föreskriver följande:

"1. För att underlätta för personer att starta och utöva förvärvsverksamhet som egenföretagare skall rådet enligt förfarandet i artikel 189b utfärda direktiv som syftar till ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis.

...

3. I fråga om läkaryrket, liknande yrken och farmaceutiska yrken förutsätter den gradvisa avvecklingen av inskränkningarna en samordning av villkoren för att få utöva dessa yrken i de olika medlemsstaterna."

5 Rådets direktiv 93/16/EEG av den 5 april 1993 om underlättande av läkares fria rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis (EGT L 165, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 4, s. 102) tillämpas enligt dess artikel 1 på verksamheter som bedrivs av självständigt yrkesverksamma eller anställda läkare som är medborgare i någon av medlemsstaterna.

6 Artikel 2 i direktiv 93/16 föreskriver följande:

"Varje medlemsstat skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av övriga medlemsstater i enlighet med artikel 23 och som finns uppräknade i artikel 3 genom att ge dessa bevis — när det gäller rätten att påbörja och utöva verksamhet som läkare — samma innebörd inom sitt territorium som dem som medlemsstaten själv utfärdar."

7 Artiklarna 23 och 24 i direktiv 93/16, som återfinns i direktivets avdelning III under rubriken "Samordning av bestämmelserna i lagar och andra författningar om verksamhet som läkare", föreskriver de villkor som läkarutbildningen skall uppfylla för att utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis som utfärdats efter denna utbildning skall erkännas i de andra medlemsstaterna. Artikel 23 i direktiv 93/16 avser utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis som utfärdats efter grundutbildning för läkare, medan artikel 24 i detta direktiv avser utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis för specialister.

8 Artikel 23 i direktiv 93/16 föreskriver följande:

"1. Medlemsstaterna skall av de personer som vill påbörja och utöva läkaryrket kräva att de innehar något av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för läkare som avses i artikel 3 och som garanterar att personen i fråga under den samlade utbildningstiden har förvärvat

a) nöjaktiga kunskaper om de vetenskaper som medicinen bygger på och god insikt i vetenskapliga metoder inklusive principerna för värdering av biologiska funktioner, utvärdering av vetenskapligt vedertagna fakta och analys av data,

b) nöjaktiga kunskaper om friska och sjuka människors anatomi, funktioner och beteende samt sambandet mellan människans hälsotillstånd och hennes fysiska och sociala miljö,

c) nöjaktiga kunskaper om kliniska ämnen och behandlingar, som ger en sammanhängande bild av de psykiska och fysiska sjukdomarna, medicinen sedd ur förebyggande, diagnostisk och terapeutisk synvinkel samt människans fortplantning,

d) lämplig klinisk erfarenhet på sjukhus under lämplig handledning.

2. Den samlade medicinska utbildningen skall omfatta minst sex års studier eller 5 500 timmars teoretisk och praktisk undervisning vid ett universitet eller under tillsyn av ett universitet.

3. För att bli antagen till denna utbildning skall den studerande inneha ett examensbevis eller intyg som berättigar honom att antas till den aktuella utbildningen vid ett universitet i en medlemsstat.

4. När det gäller personer som påbörjat sin utbildning före den 1 januari 1972 får den utbildning som avses i punkt 2 omfatta sex månaders praktisk heltidsutbildning på universitetsnivå under tillsyn av de behöriga myndigheterna.

5. Detta direktiv inskränker på intet sätt medlemsstaternas möjligheter att inom sitt eget territorium och enligt sin egen lagstiftning tillåta innehavare av sådana utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som inte erhållits i en medlemsstat att påbörja och utöva verksamhet som läkare."

9 Artikel 24 i direktiv 93/16 föreskriver följande:

"1. Medlemsstaterna skall se till att den utbildning som leder fram till ett utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis för specialister uppfyller minst följande krav:

a) Den skall innebära avslutad och godkänd sexårig utbildning inom ramen för den utbildning som avses i artikel 23. Den utbildning som leder fram till utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för specialister i tand-, mun-, käk- och ansiktskirurgi (grundutbildning för läkare och tandläkare)

innebär även att personen i fråga innehar ett av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för tandläkare som avses i artikel 1 i rådets direktiv 78/687/EEG av den 25 juli 1978 om samordning av bestämmelserna i lagar och andra författningar om verksamhet som tandläkare.

b) Den skall omfatta teoretisk och praktisk undervisning.

c) Den skall omfatta studier på heltid under tillsyn av de behöriga myndigheterna eller organen i enlighet med punkt 1 i bilaga 1.

d) Den skall ha fullgjorts vid ett universitet eller en högskola, ett undervisningssjukhus eller eventuellt vid en vårdinrättning som av de behöriga myndigheterna eller organen godkänts för detta ändamål.

e) Den skall innebära att läkaren som utbildar sig till specialist personligen tar del i ifrågavarande inrättnings verksamhet och ansvar.

2. Medlemsstaterna skall som villkor för rätten till utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för specialister kräva innehav av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för läkare som avses i artikel 23. Utfärdandet av utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för specialister i tand-, mun-, käk- och ansiktskirurgi (grundutbildning för läkare och tandläkare) förutsätter även innehav av ett av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för tandläkare som avses i artikel 1 i direktiv 78/687/EEG."

Nationell rätt

10 Artikel L. 356 i code de la santé publique (lagen om folkhälsan) föreskriver följande:

"Ingen får utöva yrke som läkare, tandläkare eller barnmorska i Frankrike som inte har

1. sådant utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis som nämns i artikel L. 356-2...

2. franskt medborgarskap eller är medborgare i en av medlemsstaterna i Europeiska ekonomiska gemenskapen eller i en av staterna som är parter i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet...

..."

11 Enligt artikel L. 352-2 i samma lag är de erforderliga utbildnings-, examens- och behörighetsbevisen för att få utöva läkaryrket antingen franskt statligt utbildningsbevis som medicine doktor eller, om den berörde är medborgare i en medlemsstat i Europeiska gemenskapen eller i en annan stat som är part i avtalet

om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, ett utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis för läkare som utfärdats av en av dessa stater och som finns upptaget på en lista som upprättats i överensstämmelse med de förpliktelser som följer av gemenskapsrätten eller avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, enligt gemensam kungörelse av hälsovårdsministern och ministern med ansvar för universiteten.

Tvisten vid den nationella domstolen

12 Det framgår av handlingarna i målet att Hugo Fernando Hocsman innehar ett examensbevis för läkare utfärdat år 1976 av universitetet i Buenos Aires (Argentina) och ett utbildningsbevis för specialist inom urologi utfärdat år 1982 av universitetet i Barcelona (Spanien).

13 Hugo Fernando Hocsman, som är av argentinskt ursprung, blev år 1986 spansk medborgare och år 1998 fransk medborgare.

14 De spanska myndigheterna erkände år 1980 Hugo Fernando Hocsmans argentinska examensbevis som likvärdigt med ett spanskt examensbevis för läkare i medicin och kirurgi och gav på detta sätt denne tillstånd att utöva verksamhet som läkare i Spanien och att där få tillträde till specialistutbildning.

15 Eftersom Hugo Fernando Hocsman under sin specialistutbildning inte var spansk medborgare, var behörighetsbeviset för specialist i urologi som utfärdades för honom år 1982 ett formellt behörighetsbevis. När Hugo Fernando Hocsman blev

spansk medborgare erhöll han år 1986 tillstånd att utöva yrkesverksamhet som specialist i urologi i Spanien.

16 Enligt olika intyg arbetade Hugo Fernando Hocsman ett visst antal år i Spanien. Sedan han kom till Frankrike år 1990 har han innehaft särskilda tidsbegränsade anställningar som specialist i urologisk kirurgi på olika franska sjukhus, bland annat på sjukhuset i Laon sedan november 1991.

17 Hugo Fernando Hocsman kontaktade vid ett flertal tillfällen de franska myndigheterna för att registreras i den nationella förteckningen över läkare för att kunna utöva läkaryrket i Frankrike.

18 Genom skrivelse av den 27 juni 1997 avslog ministre de l'Emploi et de la Solidarité Hugo Fernando Hocsmans ansökan om tillstånd att utöva läkaryrket i Frankrike. Grunden för detta var att han inte uppfyllde villkoren i artikel L. 356 i lagen om folkhälsan, eftersom hans argentinska utbildningsbevis inte ger honom rätt att utöva läkaryrket i Frankrike.

19 Sedan en talan om ogiltigförklaring av detta beslut väckts vid Tribunal administratif de Châlons-en-Champagne, har denna domstol ansett att en tolkning av gemenskapsrätten är nödvändig för att slita tvisten och därför förklarat målet vilande och ställt domstolen följande tolkningsfråga:

"... [skall] den omständigheten att en medlemsstat bedömt ett utbildningsbevis som likvärdigt... föranleda en annan medlemsstat att på grundval av artikel 52 i Romfördraget undersöka om de erfarenheter och kvalifikationer som intygas genom denna bedömning om likvärdighet motsvarar dem som fordras för utfärdandet av nationella utbildnings- och behörighetsbevis, bland annat då den vars utbildningsbevis bedömts som likvärdigt innehar ett utbildningsbevis för en specialistutbildning som genomförts i en medlemsstat och som omfattas av

tillämpningsområdet för ett direktiv om ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis[?]"

Tolkningsfrågan

20 Hugo Fernando Hocsman anser att det är inkonsekvent att han sedan flera år tillbaka lagligt arbetat som specialist i urologi på olika sjukhus i Frankrike men att han samtidigt fått avslag på sin ansökan att registreras i den nationella förteckningen över läkare. Med stöd av domstolens rättspraxis beträffande artikel 52 i fördraget, bland annat domarna av den 7 maj 1991 i mål C-340/89, Vlassopoulou (REG 1991, s. I-2357; svensk specialutgåva, volym 11, s. 189), och av den 9 februari 1994 i mål C-319/92, Haim (REG 1994, s. I-425; svensk specialutgåva, volym 15, s. 23), har han gjort gällande att de franska myndigheternas vägran att erkänna hans argentinska utbildningsbevis för läkare strider mot både syftet med och ordalydelsen i nämnda bestämmelse.

21 Domstolen har i punkt 16 i domen i det ovannämnda målet Vlassopoulou fastställt att artikel 52 i fördraget skall tolkas så att en medlemsstat, som har att ta ställning till en ansökan om tillstånd att utöva ett yrke som, enligt den nationella lagstiftningen, för tillträde förutsätter innehav av ett utbildningsbevis eller yrkesmässiga kvalifikationer, skall beakta de utbildningsbevis, examensbevis och andra behörighetsbevis som personen i fråga har förvärvat i syfte att utöva samma yrke i en annan medlemsstat och avgöra om den kompetens som intygas genom dessa behörighetsbevis motsvarar de kunskaper och kvalifikationer som krävs enligt de nationella reglerna.

22 Med tillämpning av samma princip har domstolen i punkt 28 i domen i det ovannämnda målet Haim fastställt att de behöriga nationella myndigheterna när de undersöker om skyldigheten att genomföra den i den nationella lagstiftningen

föreskrivna praktiktjänstgöringen har fullgjorts, skall ta hänsyn till den yrkeserfarenhet som sökanden har, inklusive den som han har förvärvat i en annan medlemsstat.

23 Denna rättspraxis har vid ett flertal tillfällen fastställts (se senast domen av den 8 juli 1999 i mål C-234/97, Fernández de Bobadilla, REG 1999, s. I-4773, punkterna 29—31). Det är sålunda fastställt att myndigheterna i en medlemsstat, som har att ta ställning till en medborgares inom gemenskapen ansökan om tillstånd att utöva ett yrke som, enligt den nationella lagstiftningen, för tillträde förutsätter innehav av ett utbildningsbevis eller yrkesmässiga kvalifikationer eller praktiska erfarenheter, skall beakta de utbildningsbevis, examensbevis och andra behörighetsbevis, liksom den yrkeserfarenhet som sökanden har, och avgöra om den kompetens som intygas genom dessa behörighetsbevis och denna erfarenhet motsvarar de kunskaper och kvalifikationer som krävs enligt den nationella lagstiftningen.

24 Det är viktigt att notera att denna rättspraxis endast ger uttryck för en princip som följer av fördragets grundläggande friheter.

25 Den spanska och den italienska regeringen, som vid sammanträdet understöddes av den franska regeringen, har gjort gällande att denna princip inte är tillämplig i förevarande mål. Då det föreligger ett direktiv om ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis, såsom direktiv 93/16, och då den berördes behörighetsbevis inte uppfyller kraven i direktivet, kan den berörde nämligen inte direkt åberopa fördragets bestämmelser om grundläggande gemenskapsrättsliga friheter.

26 Med beaktande av att artikel 57.3 i fördraget uppställer vissa villkor som närmare angivits i sekundärrätten för den fria rörligheten för personer som utövar läkaryrket, liknande yrken och farmaceutiska yrken, har de ovannämnda regeringarna dragit slutsatsen att de berörda personerna endast kan utnyttja denna rättighet enligt det förfarande och de former som föreskrivs i sekundär-

rätten, det vill säga, beträffande målet vid den nationella domstolen, inom den ram som fastställs i direktiv 93/16.

27 Dessa regeringar har påpekat att domstolens rättspraxis på området har avsett yrken, såsom advokat (som var i fråga i domen i det ovannämnda målet Vlassopoulou) eller fastighetsmäklare (se domen av den 7 maj 1992 i mål C-104/91, Aguirre Borrell m.fl., (REG 1992, s. I-3003), som vid tidpunkten för denna rättspraxis bildande inte var föremål för något direktiv om samordning eller ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis. Följaktligen är denna rättspraxis inte relevant vad avser den fria rörligheten för läkare, som uttömmande regleras av direktiv 93/16 beträffande fastställandet såväl av vilka personer som har rätt till denna frihet som av vilka personer som undantas från den.

28 De har tillagt att begränsningen i artikel 57.3 i fördraget avseende läkaryrket, liknande yrken och farmaceutiska yrken syftar till att säkerställa en hög hälsoskyddsnivå. Detta är ett av målen som uttryckligen tilldelats gemenskapen genom artikel 3 o i EG-fördraget (nu artikel 3 p EG i ändrad lydelse). Uppnåendet av detta mål skulle äventyras om det tilläts att läkaryrken och liknande yrken utövas utan beaktande av de villkor som föreskrivs i de tillämpliga direktiven.

29 Den finska och den brittiska regeringen, liksom kommissionen, anser däremot att de skyldigheter beträffande ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis som ålagts medlemsstaterna genom artikel 52 i fördraget kvarstår, oavsett om det föreligger ett gemenskapsdirektiv på området eller inte. Kommissionen har påpekat att det vore paradoxalt att ett föreliggande direktiv om ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis skulle ha en begränsande verkan på etableringsfriheten genom att beröva en gemenskapsmedborgare, som innehar ett utbildningsbevis som inte uppfyller kraven i detta direktiv, möjligheten att åberopa den princip som nämns i punkterna 23 och 24 i denna dom, medan han säkerligen skulle ha kunnat göra det om ett dylikt direktiv inte förelåg.

30 Mot bakgrund av dessa synpunkter finner domstolen anledning att precisera tillämpningsområdet för principen som angivits i punkterna 23 och 24 i denna dom.

31 Det är riktigt att nämnda princip tillämpats i mål avseende yrken för vars utövande det vid den tidpunkten inte förelåg några harmoniserings- eller samordningsåtgärder. Det är ändå uppenbart att denna princip inte kan förlora en del av sin rättsliga betydelse på grund av att direktiv om ömsesidigt erkände av utbildningsbevis antagits.

32 Sådana direktiv har nämligen, vilket framgår av artikel 57.1 i fördraget, som mål att underlätta för personer att starta och utöva förvärvsverksamhet som egenföretagare och följaktligen att underlätta redan föreliggande möjligheter för medborgare i andra medlemsstater att starta nämnda verksamheter. Det är mot denna bakgrund som domstolen fastställt att, eftersom den etableringsfrihet som föreskrivs i artikel 52 i fördraget kan garanteras i en medlemsstat antingen genom bestämmelser i gällande lagar och andra författningar eller genom praxis inom offentlig förvaltning eller yrkesorganisationer, en person som omfattas av gemenskapsrätten inte får vägras att faktiskt utnyttja denna frihet enbart därför att de direktiv som avses i artikel 57 i fördraget ännu inte antagits för ett visst yrke (se dom av den 28 april 1977 i mål 71/76, Thieffry, REG 1977, s. 765, punkt 17; svensk specialutgåva, volym 3, s. 359).

33 Syftet med direktiv som uppställer gemensamma regler och kriterier för ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis är således att införa ett system som förpliktar medlemsstaterna att godkänna vissa utbildningsbevis som likvärdiga, utan att medlemsstaterna kan kräva att de berörda skall uppfylla andra villkor än dem som föreskrivs i tillämpliga direktiv på området.

34 Då sådana villkor som de i direktiv 93/16 är uppfyllda, innebär ett dylikt ömsesidigt erkännande av dessa utbildningsbevis att ett eventuellt erkännande av

nämnda utbildningsbevis med tillämpning av principen som anges i punkterna 23 och 24 i denna dom inte är nödvändigt. Denna princip är emellertid av fortsatt intresse för sådana situationer som inte omfattas av dylika direktiv, vilket är fallet för Hugo Fernando Hocsman.

35 I en dylik situation, vilket konstaterats i punkt 23 i denna dom, skall myndigheterna i en medlemsstat, som har att ta ställning till en medborgares inom gemenskapen ansökan om tillstånd att utöva ett yrke som, enligt den nationella lagstiftningen, för tillträde förutsätter innehav av ett utbildningsbevis eller yrkesmässiga kvalifikationer eller praktiska erfarenheter, beakta de utbildningsbevis, examensbevis och andra behörighetsbevis, samt den relevanta yrkeserfarenhet som sökanden har, och avgöra om den kompetens som intygas genom dessa behörighetsbevis och denna erfarenhet motsvarar de kunskaper och kvalifikationer som krävs enligt den nationella lagstiftningen.

36 Om det av jämförelsen av utbildningsbevisen och yrkeserfarenheten framgår att de kunskaper och kvalifikationer som garanteras genom det utländska utbildningsbeviset motsvarar dem som krävs enligt de nationella bestämmelserna, är värdmedlemsstatens behöriga myndigheter skyldiga att erkänna att utbildningsbeviset och eventuellt yrkeserfarenheten uppfyller de villkor som landets myndigheter föreskriver. Om jämförelsen däremot visar att kunskaperna och kvalifikationerna bara delvis motsvarar dem som krävs, har värdlandets myndigheter rätt att kräva att den berörda personen bevisar att han har förvärvat de kunskaper och kvalifikationer som inte intygas (se i detta hänseende domen i det ovannämnda målet Vlassopoulou, punkterna 19 och 20, och domen i det ovannämnda målet Fernández de Bobadilla, punkterna 32 och 33).

37 Målet vid den nationella domstolen rör en läkare vars argentinska utbildningsbevis för grundutbildning för läkare har erkänts som likvärdigt med ett nationellt utbildningsbevis i en medlemsstat och sålunda gjort det möjligt för honom att genomföra studier till specialist inom urologi i denna stat och att där erhålla ett utbildningsbevis för specialist inom urologi. Enligt de handlingar som givits in till domstolen skulle det senare utbildningsbeviset med stöd av gemenskapsrätten ha

erkänts som likvärdigt i samtliga medlemsstater om utbildningsbeviset för grundutbildningen också hade utfärdats i en medlemsstat.

38 Därefter utövade den berörde lagligt under flera år i värdmedlemsstaten verksamhet som medicinsk specialist, vilket han i framtiden önskade göra i detta land som självständigt yrkesverksam läkare. Detta förutsätter att den berörde registreras i den nationella förteckningen över läkare i värdmedlemsstaten samt, följaktligen, innehav av ett utbildningsbevis för grundutbildning för läkare som utfärdats av de behöriga nationella myndigheterna eller som erkänts som likvärdigt med ett sådant utbildningsbevis.

39 Det ankommer på den nationella domstolen och i förekommande fall på de behöriga nationella myndigheterna att med beaktande av samtliga omständigheter i målet och vad som ovan anförts bedöma om Hugo Fernando Hocsmans examensbevis skall erkännas som likvärdigt med motsvarande franska utbildningsbevis. Det skall särskilt undersökas huruvida Hugo Fernando Hocsmans argentinska examensbevis erkänts i Spanien som likvärdigt med ett spanskt examensbevis för medicin och kirurgi på grundval av kriterier jämförliga med de kriterier som inom ramen för direktiv 93/16 har som mål att garantera medlemsstaterna att de kan lita på kvaliteten på de utbildningsbevis för läkare som utfärdats av de andra medlemsstaterna.

40 Med beaktande av vad som anförts ovan bör svaret på tolkningsfrågan bli att artikel 52 i fördraget skall tolkas så att när en medborgare inom gemenskapen, i en situation som inte regleras av ett direktiv om ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis, ger in en ansökan om tillstånd att utöva ett yrke som, enligt den nationella lagstiftningen, för tillträde förutsätter innehav av ett utbildningsbevis eller yrkesmässiga kvalifikationer, eller praktiska erfarenheter, skall de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten beakta de utbildningsbevis, examensbevis och andra behörighetsbevis, samt den relevanta yrkeserfarenhet som sökanden har, och avgöra om den kompetens som intygas genom dessa

behörighetsbevis och denna yrkeserfarenhet motsvarar de kunskaper och kvalifikationer som krävs enligt den nationella lagstiftningen.

Rättegångskostnader

41 De kostnader som har förorsakats den franska, den spanska, den italienska, den nederländska, den finska och den brittiska regeringen samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

— angående den fråga som genom beslut av den 23 juni 1998 har ställts av Tribunal administratif de Châlons-en-Champagne — följande dom:

Artikel 52 i EG-fördraget (nu artikel 43 EG i ändrad lydelse) skall tolkas så att när en medborgare inom gemenskapen, i en situation som inte regleras av ett

direktiv om ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis, ger in en ansökan om tillstånd att utöva ett yrke som, enligt den nationella lagstiftningen, för tillträde förutsätter innehav av ett utbildningsbevis eller yrkesmässiga kvalifikationer, eller praktisk erfarenhet, skall de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten beakta de utbildningsbevis, examensbevis och andra behörighetsbevis, samt den relevanta yrkeserfarenhet som sökanden har, och avgöra om den kompetens som intygas genom dessa behörighetsbevis och denna yrkeserfarenhet motsvarar de kunskaper och kvalifikationer som krävs enligt den nationella lagstiftningen.

Edward Moitinho de Almeida Gulmann

Puissochet Jann

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 september 2000.

R. Grass

Justitiesekreterare

D.A.O. Edward

Ordförande på femte avdelningen